

SCENARIUSZE CYKLU ZAJĘĆ EDUKACYJNYCH O PRAWACH DZIECKA dla uczniów klas I-III szkoły podstawowej

Uwagi ogólne

Przed rozpoczęciem bloku tematycznego nauczyciel przygotowuje sylwetę dziecka np. wyciętą z dużego arkusza szarego papieru z napisem PRAWA DZIECKA, którą zawiesza na ścianie. Każdego dnia umieszczane są na niej napisy z prawami, o których jest mowa na zajęciach. Na tablicy obok zawieszamy wyrazy, informacje związane z prawami dziecka. Scenariusze mogą być realizowane w klasie pierwszej w ciągu jednego tygodnia w czerwcu.

Temat bloku - PRAWA DZIECI

Scenariusz 1.

Mam prawo do życia i rozwoju.

Cele ogólne:

- zapoznanie dzieci z ich prawami
- kształtowanie postawy zaufania wobec osób dorosłych
- budowaniu pozytywnego obrazu własnej osoby
- doskonalenie współpracy w grupie

Cele szczegółowe :

- uczeń:
 - wie, co oznacza pojęcie „prawo”
 - wie, że ma prawo do życia i rozwoju
 - dostrzega różnice i podobieństwa między ludźmi
 - potrafi wyjaśnić pojęcie „obywatelstwo”,
 - wie, że nazwy własne piszemy wielką literą

Metody: burza mózgów, pogadanka, opowiadanie, zabawa integracyjna ruchowa

Formy: indywidualna, zbiorowa

Środki dydaktyczne: Konwencja o Prawach Dziecka, przyniesione z domu akty urodzenia napis PRAWO, karta pracy, magnetofon, płyta CD z piosenką Fasolek „A ja rosnę i rosnę...”, Słownik języka polskiego

Przebieg zajęć:

1. Piosenka powitalna „Witaj Kasiu” .

Dzieci siedzą w kręgu. Na melodię piosenki „Panie Janie” śpiewamy piosenkę powitalną wykonując odpowiednie gesty i po kolei witam wszystkie dzieci.

Witaj, Kasiu, witaj Kasiu

Jak się masz, jak się masz

Wszyscy cie lubimy, wszyscy cie lubimy

Bądź wśród nas, bądź wśród nas

klepiemy swoje uda

klaszczyemy w swoje dłonie

klaszczyemy w dłonie sąsiadów

wykonujemy zapraszający gest

2. Próba odpowiedzi na pytanie „Co to są prawa?”

Na tablicy nauczyciel wieszka napis drukowanymi literami PRAWO(załącznik nr 1) .

Co wam się kojarzy z pojęciem „Prawo”? - burza mózgów

Uczniowie podają swoje skojarzenia do wyrazu , nauczyciel zapisuje na tablicy.

Po wypisaniu wszystkich pomysłów nauczyciel odczytuje definicję ze *Słownika języka polskiego* i zawiesza ją na tablicy.

Prawo – to, co komuś przysługuje, czego się może domagać (załącznik nr 2) .

Następnie zadaje pytania:

- Po co są prawa ?
- Kto może mieć prawa?
- Kto ustala prawa?
- Czy dzieci mają swoje prawa ?
- Gdzie są spisane prawa dzieci?

Nauczyciel pokazuje uczniom Konwencję o Prawach Dziecka i wyjaśnia , że w tej książeczce spisane są prawa dzieci.

Zawiesza na tablicy napis KONWENCJA o PRAWACH DZIECKA (załącznik nr 3)

3. Przedstawienie dzieciom tematu zajęć. Zawieszenie napisu MAM PRAWO DO ŻYCIA I ROZWOJU na sylwecie dziecka.

4. Słuchanie fragmentu tekstu „Nowi” z książki „Mam prawo” G. Kasdepke (str.22)

Baryl westchnął i ruszył w milczeniu do świetlicy. Kacper szedł za nim ze zwieszoną głową. Od dwóch dni teatr „Konewka” biedził się nad siódmym artykułem Konwencji o Prawach Dziecka. Nic dziwnego, kto nie wierzy, niech sam spróbuje wymyślić zgrabną scenkę o tym, że ledwo jakieś dziecko przyjdzie na świat , zaraz zostaje sporządzony akt jego urodzenia, żeby było wiadomo , jak dziecko ma na imię i jakie jest jego obywatelstwo.

- Obywa- co?- zapytał pierwszoklasista Jaś.

- Obywatelstwo- westchnęła pani Ela. – Czyli przynależność do jakiegoś państwa.

W świetlicy zaległa cisza. Porozkładane wokół kukielki patrzyły nieruchomo w sufit.

- Ja nazwę swoją Marysia- powiedziała nagle Emilka.- I narysuję akt urodzenia.

- A obywatelstwo?- zapytał Jaś.

- Wiadomo, polskie- wzruszyła ramionami Emilka.- Bo jakie inne?

- Może teatralne?- zaproponowała Urszulka.

- Nie ma takiego państwa jak Teatr.- odpowiedział Emilka. – A Polska jest, tak czy nie?

Sprawa obywatelstwa wydawała się załatwiona. Za to wybrane przez Emilkę imię bardzo zniesmaczyło Baryla.

- Co to za mię „Marysia”?- powiedział z pogardą. – Ja swoją kukielkę nazwę Żarówka! albo Kondensator!

- Imię powinno być ładne!- krzyknęła Emilka.

- Kondensator brzmi ładniej niż Marysia!- odpalił Baryl. Nie wiadomo ,jak potoczyłby się ten spór, gdyby nie interwencja pani Eli.

- Macie prawo nazywać swoje kukiełki , jak chcecie- oświadczyła. – Ale oczywiście nie tak, żeby je ośmieszać. Jest tyle sympatycznych imion...

- Polskie imiona są nudne!- zdenerwował się Barył

- Nieprawda – odpowiedziała pani Ela. Nie są nudne , tylko znajome. A to nie to samo.

- Dobrze , znajome- zasapał Barył.- A ja bym wolał coś bardziej oryginalnego!

- Może coś wietnamskiego? - wtrącił Tuan. – Na przykład Bao?

Barył zamyślił się.

- To imię dla chłopca czy dziewczynki?- zapytał po chwili.

-Dla chłopca- powiedział Tuan.

- Może być- przyznał łaskawie Barył.- Brzmi prawie jak boa, rozumiesz. Ale przydałoby się jeszcze jakieś inne imię. Na przykład arabskie.

W tym momencie do świetlicy weszło dwoje śniadych , czarnowłosych dzieci – chłopiec i dziewczynka.

Barył popatrzył podejrzliwie w pierw na nie, a potem na Kacpra.

- Słuchajcie- powiedział pani Ela. – To są nowi uczniowie naszej szkoły. Przyjechali prosto z Palestyny. Poznajcie się

- Khoulood- wpadła jej w słowo dziewczynka.

- I Tarek- przedstawił się chłopiec.

Barył zastrzygł uszami.

- Tarek?- powtórzył.- to brzmi prawie jak „Darek”. Ale oryginalniej. Dobrze, może być!...

- A jakie jest wasze...- Jaś przybrał skupiony wyraz twarzy- ...o-...by...wa ...tel....stwo?-

Podwójne , polsko-palestyńskie- odpowiedział Khoulood.- Nasza mama jest Polką, a tata Palestyńczykiem.

- Można tak?- zdziwił się Jaś, patrząc pytająco na panią Elę.

- Można, można...- Pani Ela pokiwała głową.

5. Uczniowie odpowiadają na pytania nauczyciela dotyczące przeczytanego tekstu :

- O czym rozmawiały dzieci?

- Jakie imiona zapamiętaliście?

- Jakie obywatelstwo miały dzieci, które weszły do świetlicy?

- Od czego zależy nasze obywatelstwo?

- Jakie obywatelstwo ma dziecko, którego rodzice są Polakami?

6. Zabawa inscenizowana do piosenki zespołu Faselki „ A ja rosnę i rosnę”

7. Wykonanie wizytówki-paszportu

Uczniowie otrzymują karty pracy (załącznik nr 4)

Zadaniem jest narysowanie własnego portretu i uzupełnienie brakujących danych. Uczniowie wypełniają na podstawie przyniesionych aktów urodzenia. Jeśli czegoś nie wiedzą brakujące dane wypełnią w domu.

8. Dzieci siadają w kręgu z wcześniej wykonanymi wizytówkami. Kończą ustnie zdania :

Nazywam się Urodziłem się w Moimi rodzicami są

Mam obywatelstwo..... Chodzę do klasy w

(załącznik nr 1)

PRAWO

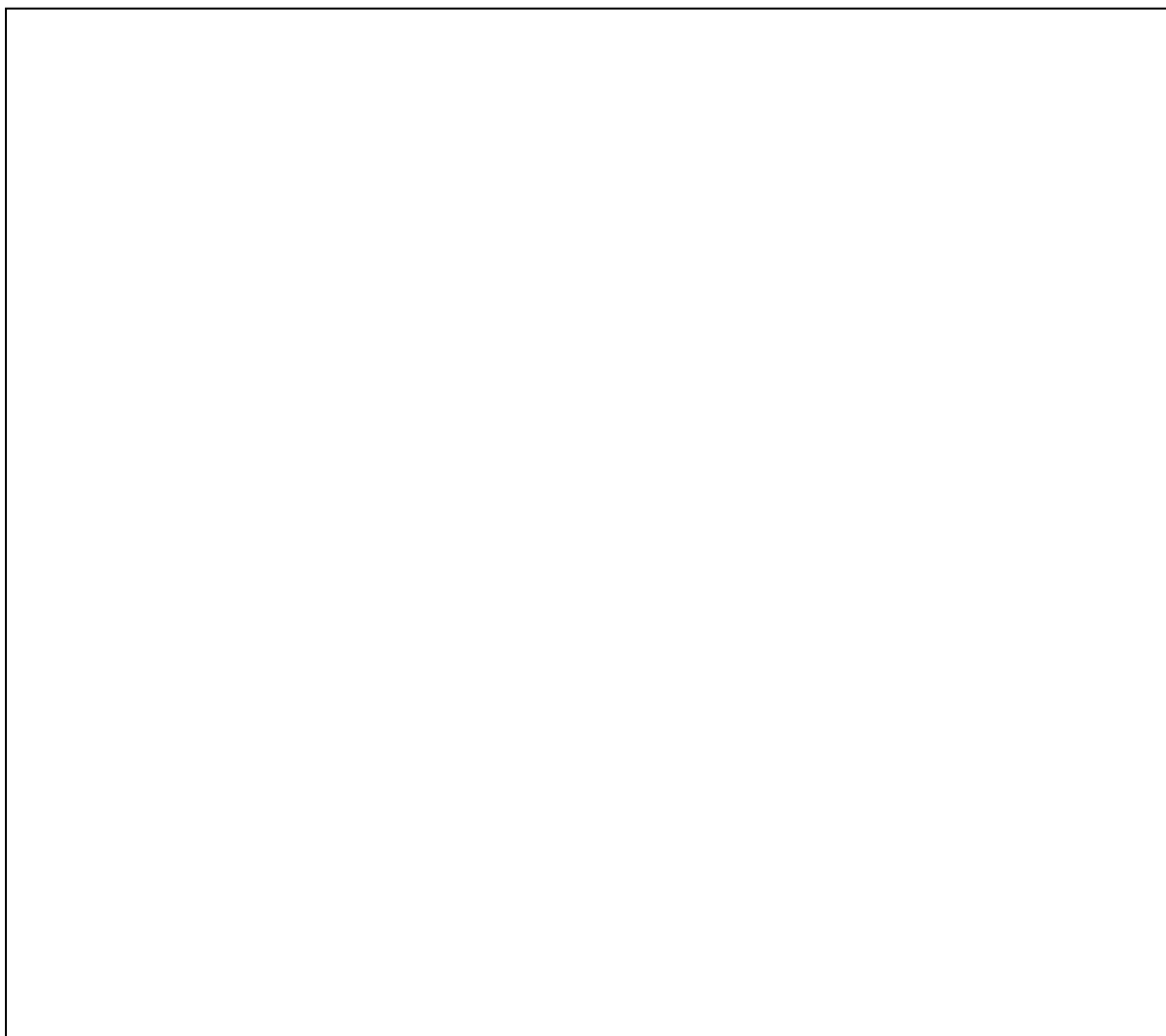
**Prawo - to,
co komuś
przysługuje,
czego się może
domagać**

KONWENCJA

O

PRAWAACH

DZIECKA

MOJA WIZYTÓWKA

imię

nazwisko

data urodzenia

miejsce urodzenia.....

imię mamy

imię taty

obywatelstwo.....

nazwa szkoły

klasa

Scenariusz 2.

Jestem członkiem rodziny. Mam prawo do wychowania w rodzinie.

Cele ogólne:

- zapoznanie dzieci z ich prawami
- kształtowanie postawy zaufania wobec osób dorosłych
- budowaniu pozytywnego obrazu własnej osoby
- doskonalenie współpracy w grupie

Cele operacyjne

Uczeń:

- zna słownictwo związane z rodziną
- wie, co to jest drzewo genealogiczne
- rozpoznaje potrzeby swoje i innych
- rozpoznaje i nazywa emocje

Metody: opowiadanie, ekspresyjna, praktycznego działania

Formy: indywidualna, zbiorowa, zespołowa.

Środki dydaktyczne: rodzinne albumy, zdjęcia, karta pracy, koperty z wyrazami
płyta CD z serii „Opowiadki Familijne” B. Andrzejczak, płyta CD „Muzyczna pedagogika
zabawy w pracy z grupą” Klanza

Przebieg zajęć:

1. Zabawa integracyjna „Wszyscy są witam was” (Klanza)

*Wszyscy są, witam was
zaczynamy już czas
Jestem ja, jesteś Ty
Raz, dwa, trzy.*

Dzieci ustawione parami twarzą do siebie po obwodzie koła. W rytm muzyki klaszczemy 2 razy w swoje dłonie i 2 razy w swoje uda (x2). Wskazujemy oburącz na siebie, wskazujemy oburącz na partnera, a następnie wykonujemy dwa klaśnięcia oburącz w swoje dłonie, jedno klaśnięcie w dłonie partnera stojącego po prawej stronie. Całość wykonujemy kilka razy.

2. Słuchanie opowiadania na CD „Tatusiu, wróć”

Nauczyciel zadaje pytania do wysłuchanego tekstu:

- Na kogo czekała Kasia?
- Co dziewczynka czuła czekając na swojego tatę?
- Co czuła, gdy tatuś przyszedł do niej?
- Czy tatuś dotrzymał obietnicy?

Zawieszenie napisu MAM PRAWO DO WYCHOWANIA W RODZINIE na sylwecie dziecka.

3. Gromadzenie słownictwa wokół pojęcia „rodzina”.

Uczniowie pracują w parach . Każda para otrzymuje kopertę z wyrazami(załącznik nr 5) . Zadaniem jest wybranie wyrazów związanych z rodziną i przyklejenie ich na kartce Grupy odczytują po jednym wybranym wyrazie , aż do przeczytania wszystkich wyrazów związanych z rodziną. Nauczyciel wiesza na tablicy duże napisy.

4. Zabawa ruchowa „Wyścig rodzin”.

Uczniowie siedzą w kole po turecku na podłodze lub na krzesłach . Nauczyciel nadaje im nazwy członków rodziny (mama, tata, dziadek ,babcia, syn ,córka). Nauczyciel czyta głośno tekst. Dziecko, które usłyszy swoją nazwę musi obieć dookoła zgodnie z ruchem wskazówek zegara i wrócić na swoje miejsce.

Kiedy wszyscy znaleźli się w komplecie **rodzice** powiedzieli **dzieciom**, że chcą kupić zwierzę. **Córka** zapragnęła mieć kota. **Babcia** krzyknęła, że na żadne zwierzę w domu się nie zgadza. Chyba , że byłby to pies, bo kot na pewno zjadłby jej kanarki. **Syn** zaczął się tak głośno śmiać, że **tata** zwrócił mu uwagę. Stary **dziadek** orzekł, że dobrze wychowany kot nie zjada ptaszków. **Córka** gorąco przytaknęła **dziadkowi** , który z kolei uśmiechnął się do obojga **rodziców** . **Babcia** zaś stwierdziła , że najlepiej dla całej **rodziny** będzie posiadanie i psa i kota. Wówczas **syn** rozplakał się , bo on chciałby mieć świnkę morską. **Rodzice** popatrzyli na siebie i pokręcili przecząco głowami. Kto by opiekował się zwierzyńcem? **Dzieci** pokiwały głowami, że one. A więc- rzekł **dziadek- rodzina** podjęła kolejną decyzję.

5. Każdy uczeń otrzymuje kartę pracy z niedokończonymi zdaniem .Wpisuje odpowiedni wyraz.(załącznik nr 6)

Mama mojej mamy to.....
Mama mojego taty to
Tata mojej mamy to
Tata mojego taty to
Siostra mojej mamy to.....
Brat mojego taty.....
Brat i siostra to
Mama i tata to
Ja jestem

6. Uczniowie oglądają przyniesione przez nauczyciela drzewa genealogiczne. Wyjaśniają co to jest i jak się takie drzewo tworzy.

Praca domowa : Wykonaj dowolną techniką drzewo genealogiczne.

wujek	brat	wujek	brat
ciocia	syn	ciocia	syn
sąsiadka	dziadek	sąsiadka	dziadek
mama	babcia	mama	babcia
kot	dom	kot	dom
tata	pies	tata	pies
kuchnia	córka	kuchnia	córka
wujek	brat	wujek	brat
ciocia	syn	ciocia	syn
sąsiadka	dziadek	sąsiadka	dziadek
mama	babcia	mama	babcia
kot	dom	kot	dom
tata	pies	tata	pies
kuchnia	córka	kuchnia	córka
wujek	brat	wujek	brat
ciocia	syn	ciocia	syn
sąsiadka	dziadek	sąsiadka	dziadek
mama	babcia	mama	babcia
kot	dom	kot	dom
tata	pies	tata	pies
kuchnia	córka	kuchnia	córka

(załącznik nr 6)

Uzupełnij

Mama mojej mamy to.....

Mama mojego taty to

Tata mojej mamy to

Tata mojego taty to

Siostra mojej mamy to.....

Brat mojego taty.....

Brat i siostra to

Mama i tata to

Scenariusz 3 .

Jestem uczniem. Mam prawo do nauki i do wypowiedzi.

Cele ogólne:

- zapoznanie dzieci z ich prawami
- kształtowanie postawy zaufania wobec osób dorosłych
- budowaniu pozytywnego obrazu własnej osoby
- doskonalenie pracy w grupach

Cele operacyjne :

Uczeń :

- wie , że ma prawo do nauki
- wie , do kogo może zwrócić się o pomoc
- wie , że ma prawo do wypowiedzi w sprawach z nim związanych
- zna zwroty grzecznościowe i wie kiedy należy je stosować
- potrafi komunikować się z innymi w sposób zrozumiały

Metody: - opowiadanie, list, pogadanka , metaplan , ruchowa

Formy: indywidualna, zbiorowa, grupowa

Środki dydaktyczne: list, karty pracy, płyta CD z serii „Opowiadki Familijne”

B. Andrzejczak, arkusze białego papieru , mazaki,

Przebieg zajęć.

1. Nauczyciel wyjmuje list z koperty i odczytuje jego treść. Prosi uczniów , aby zastanowiły się o jakim prawie jest w nim mowa.

Witam !

Jestem Kornelia. Mam 12 lat. Moi rodzice bardzo często wyjeżdżają do pracy za granicę. Zostaję z babcią i moimi małymi braćmi . Jestem najstarsza, więc muszę babci pomagać. Kiedy przychodzę ze szkoły sprzątam , gotuję , piorę. Często jestem tak zmęczona , że nie mam ochoty na naukę, a tak bardzo zależy mi na dobrych ocenach. Bardzo często też zostaję w domu z najmłodszym bratem i nie wiem co było na lekcjach. Tęsknię za rodzicami.

2. Nauczyciel zadaje pytania związane z treścią listu .

- Kto napisał list?
- Ile lat ma dziewczynka?
- O czym pisze?
- O jakim prawie dziecka jest w nim mowa?
- Do kogo mogła skierować ten list?

Poinformowanie uczniów , że mogą liczyć na pomoc Rzecznika Praw Dziecka , podanie adresu strony internetowej WWW.brpd.gov.pl . Zawieszenie na tablicy dużego napisu

RZECZNIK PRAW DZIECKA .(załącznik nr 7)

Zawieszenie na sylwecie dziecka napisu MAM PRAWO DO NAUKI .

3. Zabawa ruchowa przy muzyce.

4. Słuchanie tekstu „Pyskata Renata”.

Po wysłuchaniu opowiadania nauczyciel dzieli klasę na grupy. Każda grupa otrzymuje arkusz z naklejonymi lub narysowanymi figurami z pytaniami , na które uczniowie wpisują odpowiedzi (załącznik nr 8). Po zakończonej pracy następuje prezentacja grup.

5. Zawieszenie na sylwecie dziecka napisu MAM PRAWO DO WYPOWIEDZI.

6. Praca indywidualna (załącznik nr 9)

Uczniowie otrzymują karty pracy ze zdaniami . Zadaniem jest wstawić odpowiedni znak na końcu każdego zdania , tak jakby te zdania wypowiedziała Renata , w drugiej ramce – jak można wypowiedzieć je inaczej .

7. Podsumowanie . Dzieci siedzą w kręgu. Podają miękką piłkę. Prawo głosu ma dziecko , które trzyma w dłoni piłkę, Jeśli nie ma ochoty zabierać zdania, podaje piłkę dalej. Może swoje zdanie dokończyć później.

Uczniowie kończą rozpoczęte zdanie „ Dzisiaj dowiedziałem się , że

RZECZNIK PRAW DZIECKA

Czy Renata miała prawo do własnego zdania?

W jaki sposób zachowywała się Renata?

Dlaczego tak się zachowała ?

Jak powinna była się zachować?

załącznik nr 9

Wstaw znak ? ! . ?!

RENATA	INACZEJ
Nie mogłam przygotować tej pracy.....	Nie mogłam przygotować tej pracy.....
Nie przyjdę do Ciebie na urodziny.....	Nie przyjdę do Ciebie na urodziny...
Dlaczego zaprosiłeś mnie na swoje urodziny.....	Dlaczego zaprosiłeś mnie na swoje urodziny.....
Nieprawda.....	Nieprawda.....
Nie zapomniałam.....	Nie zapomniałam.....

Scenariusz 4

„Myślę- więc jestem...”. Mam prawo do swobody myśli , sumienia i wyznania

Cele ogólne:

- zapoznanie dzieci z ich prawami
- kształtowanie postawy zaufania wobec osób dorosłych
- budowaniu pozytywnego obrazu własnej osoby
- doskonalenie współpracy w grupie

Cele:

Uczeń :

- wie , że ma prawo do swobody myśli, sumienia , wyznania
- dostrzega różnice i podobieństwa między ludźmi;
- potrafi wyjaśnić znaczenie pojęć: dyskryminacja, tolerancja
- rozumie prawo innych ludzi do posiadania praw
- rozpoznaje i nazywa emocje

Metody: - Ćwierćland , praca w grupach, rozmowa,

Formy: zbiorowa, grupowa

Środki dydaktyczne: tekst Bajki o Ćwierćlandzie zamieszczonej w książce J.Krzyżewskiej “Aktywizujące metody i techniki w edukacji. Część II.”, karta pracy , czapeczki z bibuły w czterech kolorach, kolorowe kartki w czterech kolorach, bibuła w czterech kolorach, taśma bezbarwna, obrazki - emocje , płyta CD „Tańce integracyjne w pracy z grupą” Klanza

Przebieg zajęć.

1. Nauczyciel dzieli uczniów na cztery grupy za pomocą kartek w czterech kolorach(żółtym, czerwonym , niebieskim, zielonym). Każde dziecko ubiera czapeczkę w kolorze, w jakim wylosowało. Nauczyciel dzieli salę na cztery części wydzielając granice za pomocą bibuły. Uczniowie z bibuły wykonują stroje (spódniczki, peleryny itp.). Nauczyciel czyta Bajkę o Ćwierćlandzie .

Część I

„**Ćwierćland**” to ogromne państwo , które składa się z czterech krajów, zwanych landami. W pierwszym kraju wszystko jest zielone, w drugim czerwone, w trzecim- żółte, a w czwartym –niebieskie.

W kraju zielonych wszystko jest zielone : domy, ogrody, ulice, zwierzęta , a także dorośli i dzieci. Dzieci nie chodzą do szkoły, a uczą się niewiele- tylko tego co jest istotne dla koloru zielonego. A więc ważne jest zielone ubranie i zielone jedzenie. Wszyscy , zarówno dorośli , jak i dzieci , „grają w zielone”; w całym kraju rozlegają się głosy: „grasz w zielone? Masz zielone?”. Dzieci z zielonego kraju Baią się w zielone skaczące żabki, skaczą przez zielone kaktusy oraz codziennie liczą zielone potrawy, zielone prezenty itd.

W kraju czerwonym wszystko jest czerwone: domy, schody , piaskownice , a nawet dorośli i dzieci. W kraju tym nocą fruwać transparenty: "Kolor zielony, żółty i niebieski to oszustwo”, „Tylko czerwony jest prawdziwy". Każdego też dnia , dokładnie o godzinie

czwartej słycać głośne śpiewy truskawkowego hymnu. Dzieci z tego landu często bawią się w czerwoną zabawę , która polega na rzucaniu pomidorami w zachodzące słońce. Po zabawie zwykle siadają przy czerwonej lampie, zamykają czerwone oczy i marzą. Marzenia są oczywiście czerwone. Czerwone dzieci czasami bywają smutne, tak jakby im czegoś brakowało.

W kraju żółtych wszystko jest żółte: lizaki , sklepy ,domy, a także dorośli i dzieci. tutaj rozlega się głos z megafonu: „kolor zielony ,czerwony i niebieski są do kitu”, „Żółty – to jest to!”. Żółte dzieci zdejmują z żółtych głów żółte capki i w rytm cytrynowego walca tańczą para za parą. Od czasu do czasu siadają u brzegu rzeki żółtej i marzą. Marzenia skupiają się wokół kolorów żółtych , bo przecież innych nie znają. A kiedy otwierają swoje żółte oczy, są trochę niezadowolone , nie wiedzą jednak dlaczego.

W kraju niebieskich wszystko jest niebieskie: lampy, stoły, papugi, koty ,ryby, buty , a dorośli i dzieci. Dzieci bawią się w niebieskie zabawy, śpiewają niebieskie piosenki, tańczą niebieskie tańce i modlą się di niebieskiego Boga. W kraju niebieskich wszędzie wiszą plakaty z napisem „ Niebieski, niebieski , niebieski”, a dzieci wpatrując się w niebieskie plakaty, dostają swędzenia na niebieskich piętach.

W każdym z landów nowo narodzone dzieci są na początku kolorowe. To dorośli patrząc na nie zielonymi oczami , głaszcząc niebieskimi rękami sprawiają , że w bardzo krótkim czasie maleństwa przybierają kolor swoich rodziców .

Pewnego razu w kraju zielonych urodził się chłopiec, którego nazwano Groszkiem . Groszek wyjątkowo długo był kolorowy, co bardzo niepokoiło rodziców. Dziwne też były niektóre jego zachowania, np. pewnego razu w paszczę zielonego robota, nawołującego do tępienia innych kolorów, włożył dziwny zielony przedmiot, który spowodował, że robot przestał działać. Innym razem zażyczył sobie czerwonej kropki, co wzbudziło ogólne niezadowolenie mieszkańców zielonego landu.

2. Praca w grupach.

Uczniowie otrzymują symbole –emocje . Wybierają te , które pasują ich zdaniem do uczuć dzieci w poszczególnym landzie. Uzasadniają swój wybór.

3. Nauczyciel czyta drugą część bajki.

Pewnego pięknego dnia w Ćwierćlandzie zdarzyło się coś bardzo niezwykłego . Otóż w samym centrum landu zielonego wyrosła piękna żółta róża Przechodzący obok dorośli zachowywali się tak ,jakby napotkali coś odrażającego . Szybko powiadomili miejscową policję. Na miejsce niezwykłego zdarzenia przybyło 35 zielonych policjantów, którzy zielonymi szpadlami wgnietli żółtą różę w ziemię. Tegoż dnia jakimś dziwnym trafem Groszek upuścił łyżkę na zielony talerz, który pękł.

Od tego dnia wszystkie dzieci w Ćwierćlandzie odczuwały dziwny niepokój. Pewnego kolejnego dnia wszystkie dzieci – zielone, czerwone, żółte i niebieskie - nagle pobiegły do miejsca , gdzie graniczą ze sobą wszystkie landy . Zaczęły się sobie bardzo przyglądać, nie mówiąc ani jednego słowa. Aż Groszek zrobił coś, co szybko podchwyciły pozostałe dzieci : zaczął wycierać kredowe granice. Dzieci zaczęły się do

siebie uśmiechać, zaczęły się wspólnie bawić , a nawet wymieniać kolorami. Od tej pory dzieci były kolorowe, kolorowe były też ich marzenia, życzenia, i odczucia .

W Ćwiećlandzie zrobiło się wesoło , jak nigdy dotąd. Było bardzo kolorowo i pięknie. Radości nie było granic. Dzieci tańczyły różne tańce integracyjne.

Dorośli patrzyli z niedowierzaniem . Niektórzy wybałuszali okrągłe oczy ze zdziwienia, ale byli też tacy , którzy szybko zaczęli integrować się z innymi kolorami. Tak naprawdę, to chyba najbardziej kolorowe były dzieci.

4. Rozmowa kierowana. Nauczyciel zadaje pytania:

- Czym dzieci różniły się od siebie?
- W czym były podobne?
- O czym marzyły?
- Czy mogły rozmawiać o czym chciały?
- Czy mogły wyrażać wszystkie swoje myśli?
- Jakie uczucia pojawiły się po zatarciu granic ?

5. Zawieszenie na sylwecie dziecka napisu MAM PRAWO DO SWOBODY MYŚLI , SUMIENIA , WYZNANIA

6 . Wyjaśnienie pojęć „ dyskryminacja” , „tolerancja”.

7. Taniec integracyjny (Klanza)

Chodźcie wszyscy tu dokoła

Zabawimy się wesoło.

Witamy Was wszyscy wraz

Na zabawę nadszedł czas.

Prawa ręka, lewa ręka,

Prawa noga, lewa noga.

Cały tułów oraz głowa

Witamy Was!

Scenariusz 5 . Prawo do życia bez przemocy.

Cele ogólne:

- zapoznanie dzieci z ich prawami
- kształtowanie postawy zaufania wobec osób dorosłych
- budowaniu pozytywnego obrazu własnej osoby
- budowanie pozytywnych relacji międzyludzkich

Cele:

- potrafi nazwać emocje, uczucia
- wie, że powinien przeciwstawiać się przemocy
- wie, do kogo może zwrócić się o pomoc
 - potrafi współpracować w grupie
- potrafi zilustrować fragment wiersza

Metody: - wiersz , scenki dramatowe, praca plastyczna , rozmowa

Formy: indywidualna, zbiorowa, zespołowa.

Środki dydaktyczne: wiersz. M. Brykczyńskiego „O prawach dziecka” kredki , kartki z bloku A3 , klej, paski z prawami dziecka, wiersz pocięty na kawałki, magnetofon , nagranie muzyki relaksacyjnej

Przebieg zajęć.

1. Nauczyciel dzieli uczniów na kilka grup. Prosi dzieci o przygotowanie scenek i odegranie ról , które za chwilę wylosują. Określa czas przygotowania scenek , np.:

Scenka 1 : Maciek przyniósł do szkoły gierkę. Adama bardzo chciałby ją obejrzeć, ale Maciek nie pozwala mu. Rozpoczyna się szarpanina.

Scenka 2: Kasia nosi okulary. Dziewczynki w klasie wyśmiewają się z niej.

Scenka 3: Kolejka do sklepiku szkolnego . Uczeń starszej klasy chce wypchnąć młodszego dziecko.

Scenka 4: Uczniowie mają dobrać się parami. Nikt nie chce stanąć w parze z Kamilem.

Po odegraniu scenek następuje rozmowa:

- O czym opowiadały scenki?
- Jakie uczucia towarzyszyły aktorom?
- Czy spotkałyście się z podobnymi sytuacjami w naszej szkole?
- Co można zrobić żeby uniknąć takich sytuacji?
- Do kogo możemy zwrócić się o pomoc na terenie szkoły lub poza nią ?

2. Nauczyciel zawiesza na sylwecie dziecka napis MAM PRAWO DO ŻYCIA BEZ PRZEMOCY

3. Znam swoje prawa - praca w grupach

Nauczyciel dzieli uczniów na grupy . Każda grupa losuje prawa (załącznik nr 10)
Nauczyciel głośno odczytuje wiersz Marcina Brykczyńskiego pt. „O prawach dziecka”.
Grupa, która ma odpowiadające wierszowi prawo podnosi rękę do góry.

Nauczyciel podaje grupie fragment wiersza.(załącznik nr 11). Uczniowie przyklejają fragment wiersza oraz napis. Zadaniem grup jest wykonanie ilustracji do wylosowanego prawa.

Niech się wreszcie każdy dowie
I rozpowie w świecie całym
Że dziecko to także człowiek
Tyle, że jeszcze mały.
Dlatego ludzie uczeni,
Którym za to należą się brawa,
Chcąc wielu dzieci los odmienić,
Spisali dla was mądre prawa.
Więc je na co dzień i od święta
Spróbujcie dobrze zapamiętać:
Nikt mnie siłą nie ma prawa zmuszać do niczego,
A szczególnie do zrobienia czegoś niedobrego.
Mogę uczyć się wszystkiego, co mnie zaciekawi
i mam prawo sam wybierać, z kim się będę bawić .
Nikt nie może mnie poniżyć, krzywdzić, bić, wyzywać,
I każdego mogę zawsze na ratunek wzywać.
Jeśli mama albo tata już nie mieszka z nami
Nikt nie może mi zabronić spotkać ich czasami.
Nikt nie może moich listów czytać bez pytania
Mam też prawo do tajemnic i własnego zdania.
Mogę żądać, żeby każdy uznał moje prawa
A gdy różnię się od innych, to jest moja sprawa.
Tak się tu wiersze poukładały Prawa dla dzieci na całym świecie,
Byście w potrzebie z nich korzystały najlepiej jak umiecie.

4. Prezentacja prac. Podsumowanie zajęć- metoda kosza i walizki.

Scenariusze opracowała Beata Komosa – nauczyciel nauczania zintegrowanego w Zespole Szkół w Jaświłach

PRAWO DO ŻYCIA I ROZWOJU
PRAWO DO TOŻSAMOSCI
PRAWO DO WYCHOWANIA W RODZINIE
PRAWO DO WYPOWIEDZI
PRAWO DO SWOBODY MYSLI , SUMIENIA I WYZNANIA
PRAWO DO PRYWATNOŚCI
PRAWO DO NAUKI
PRAWO DO ŻYCIA BEZ PRZEMOCY

Nikt mnie siłą nie ma prawa zmuszać do niczego,
A szczególnie do zrobienia czegoś niedobrego.

Mogę uczyć się wszystkiego, co mnie zacieka
i mam prawo sam wybierać, z kim się będę bawić.

Nikt nie może mnie poniżać, krzywdzić, bić, wyzywać,
I każdego mogę zawsze na ratunek wzywać.

Jeśli mama albo tata już nie mieszka z nami
Nikt nie może mi zabronić spotkać ich czasami

Nikt nie może moich listów czytać bez pytania
Mam też prawo do tajemnic i własnego zdania.

Mogę żądać, żeby każdy uznał moje prawa
A gdy różnię się od innych, to jest moja sprawa.

KONSPEKTCELE

OGÓLNE:

- Podsumowanie wiedzy dzieci na temat znajomości praw dziecka.
- Kształtowanie u dzieci świadomości posiadania własnych praw.
- Kształtowanie postawy zaufania wobec osób dorosłych.
- Pomoc dziecku w budowaniu pozytywnego obrazu własnej osoby.
- Wprowadzanie dziecka w świat wartości uniwersalnych tj. dobro, prawda, miłość.
- Rozwijanie umiejętności współpracy w zespole.

CELE OPERACYJNE:

- Dz. zna swoje prawa.
- Dz. potrafi wypowiedzieć się na temat swoich praw.
- Dz. wie, że może oczekiwać pomocy i wsparcia ze strony osób dorosłych.

- Dz. ma świadomość własnej wartości i wyjątkowości.
- Dz. dostrzega znaczenie takich wartości jak dobro, prawda, miłość w codziennych relacjach międzyludzkich.
- Dziecko aktywnie współpracuje z grupą w realizacji różnorodnych zadań.

METODY: słowna,
oglądowa,
czynna.

FORMY: praca z całą grupą,
praca w

zna swoje prawa i wie jak z nich korzystać

- zdaje sobie sprawę, że jeśli ma do czegoś prawo, to ma też obowiązek
- wie, że istnieją instytucje, organizacje i osoby, do których może się zwrócić w przypadku łamania jego praw,

1. Prawo do życia i rozwoju.
2. Prawo do wychowania w rodzinie.
3. Prawo do swobody myśli, sumienia i wyznania.
4. Prawo do tajemnicy korespondencji.
5. Prawo do nauki.
6. Prawo do życia bez przemocy.
11. Zapis listy praw do zeszytu.
12. Nauka piosenki „Chociaż mało mamy lat, tak naprawdę niewiele” zespołu Gawęda.
12. Wykonanie w grupach prac plastycznych techniką collage: Moje prawa.

Metody:

- Podająca – objaśnianie
- Eksponująca – użycie prezentacji tematycznej
- Aktywizująca – burza mózgów, odgrywanie scenek dramatycznych, układanie haseł do krzyżówki, dyskusja
- Praktyczna – ilustrowanie praw dziecka

Cele operacyjne:

- Dziecko wie co to jest Konwencja Praw Dziecka
- Dziecko zna swoje prawa i wie że trzeba szanować prawa innych ludzi
- Dziecko potrafi zilustrować kilka przykładów swoich praw
- Dziecko wzbogaca swoje słownictwo o pojęcia ONZ, UNICEF, Rzecznik Praw Dziecka
- Dziecko potrafi przedstawić przy pomocy nauczyciela scenkę realną z zakresu poszczególnych praw
- Dziecko odgaduje hasła do krzyżówki tematycznej
- Dziecko kształtuje umiejętności dostrzegania praw innych osób
- Dziecko potrafi zgodnie współpracować w grupie

- Dziecko doskonali wymowę, usprawnia narząd mowy
- Dziecko utrwala naukę pisania i czytania

Formy:

Indywidualna, grupowa

Określa swoje uczucia i potrafi je wyrazić

Informacja o tym, gdzie można szukać pomocy

Uświadomienie uczniom, że istnieją osoby i instytucje, do których mogą się zwrócić o pomoc, jeśli ich prawa są naruszane. Rozdanie kartek z wykazem instytucji i organizacji. Informację tę uczniowie wklejają do zeszytów.

słowna - pogadanka,
rozmowa kierowana,
oglądowa - pokaz,
metoda aktywności twórczej